

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **P. Z.**

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 545 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2023 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Koronnego w Carlisle

z dnia 24 maja 2013 r. w sprawie T20127151,

o którego częściowym wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

orzeczono postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt II AKz 355/19

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 14 stycznia 2019 r., sygn. akt II Kop 55/18

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Koronnego w Carlisle z dnia 24 maja 2013 r. w sprawie T20127151, P. Z. został skazany za zabójstwo - na karę dożywotniego pozbawienia wolności i za współdziałanie z zamiarem zakłócenia działania wymiaru sprawiedliwości przez ukrywanie dowodów związanych z zabójstwem i zapewnienie fałszywego alibi dla osób współdziałających w zabójstwie - na karę 7 lat pozbawienia wolności, wykonywaną równolegle z karą dożywocia, z możliwością ubiegania się o zwolnienie warunkowe po 28 latach. Wyrok ten uprawomocnił się 6

listopada 2014 r. Na skutek inicjatywy strony brytyjskiej, a konkretnie Służby Więziennej i Nadzoru Kuratorskiego Jej Królewskiej Mości Zjednoczonego Królestwa za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 27 listopada 2018 r. do Sądu Okręgowego w Słupsku złożono wnioski w przedmiocie przejęcia wyroku do wykonania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, poparty podczas posiedzenia przez obrońcę. Postanowieniem z 14 stycznia 2019 r., II Kop 55/18 Sąd Okręgowy w Słupsku orzekł o wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary dożywotniego pozbawienia wolności co do dokonania zabójstwa, zakwalifikowanego według prawa polskiego jako przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i odmówił wykonania wyroku odnośnie zakłócania działań wymiaru sprawiedliwości przez ukrywanie dowodów (...) i zapewnienie fałszywego alibi współsprawcom. W związku z zażaleniem skazanego na to orzeczenie (w zażaleniu skazany podniósł, że wyraziłby zgodę na wykonanie kary w Polsce pod warunkiem, że będzie mógł ubiegać się o przedterminowe warunkowe zwolnienie po 25 latach a nie po 28 latach) Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z 7 maja 2019 r. II AKz 355/19 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 28 października 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął pierwszy wniosek P. Z. o wznowienie postępowania (skazany kwestionował ustalenia faktyczne w sprawie). Wobec tego, że obrońca z urzędu wyznaczony do tej czynności złożył do akt opinię z uzasadnieniem w trybie art. 84 § 3 k.p.k. a skazany nie usunął braku formalnego w postaci sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę z wyboru, postanowieniem z 6 lutego 2020 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. a po rozpoznaniu zażalenia skazanego Sąd Najwyższy postanowieniem z 11 maja 2020 r. utrzymał je w mocy.

Na obecnym etapie postępowania P. Z. ponownie zażądał wznowienia procesu. Pismo to nie zawierało żadnej argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego wniosku z podstawami wznowienia postępowania, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Autor, żądając zdyskwalifikowania postępowania sądowego zakończonego skazaniem, nie uprawdopodobnił nawet w

najmniejszym stopniu istnienia podstaw *propter nova*, w gruncie rzeczy podważając jedynie ocenę dowodów przeprowadzoną w postępowaniu sądowym.

Trzeba też z całą mocą podkreślić, że nadzwyczajne środki zaskarżenia, o których mowa w Dziale XI k.p.k. stosuje się wyłącznie do określonej grupy orzeczeń zapadłych w Polsce na gruncie prawa krajowego. W przedmiotowej sprawie polskie Sądy w sprawach II Kop 55/18 i II AKz 355/19 orzekały co do przejścia wykonania kary wymierzonej P. Z., co ograniczało się do dostosowania przepisów obowiązujących w porządku krajowym do rozstrzygnięcia, które zapadło na terenie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w tym wypadku Wielkiej Brytanii, po to aby móc wykonać karę wymierzoną skazanemu, ale nie rozstrzygały o winie wnioskodawcy.

Mając powyższe na uwadze należało bez podejmowania dodatkowych czynności zmierzających do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko – radcowskim (art. 545 § 2 i 3 k.p.k.) oraz wymaganą w tych sprawach opłatą, odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[ms]